

RS-00400 Delphi Medical Systems, iGo De Vilbiss Healthcare, LifeChoice Int. Biophysics Corporation, Oxlife Independence Oxygen Concentrator Oxlife LLC. ПКК, схвалені технічною службою авіакомпанії, можуть прийматися на борт літаків, якщо того вимагає стан здоров'я пасажирів і якщо дотримані наступні умови: 1) повідомлення отримане Службою Спеціальних Випадків не пізніше 48 годин до вильоту; 2) проведений медичний огляд пасажирів, що потребує додаткового кисню і є схвалення від медичного центру авіакомпанії. З метою дотримання вимог безпеки під час зльоту і зниження ПКК заборонено використовувати. Упаковка ПКК повинна містити назву фірми-виробника і модель. Батарея ПКК повинна бути заряджена з розрахунку 150 % часу польоту (наприклад: тривалість перельоту 4 години, означає заряду батареї повинно вистачати на 6 годин), живлення від бортової електричної мережі літака – неможливе. Батареї ПКК, що проносяться на борт, повинні бути захищені від короткого замикання і пошкоджень. Пристрої, що перевозяться, повинні відповідати обмеженням за розміром ручної поклажі. ПКК, які не схвалені технічною службою авіакомпанії, можуть бути прийняті на борт в пасажирський салон, але їх використання не дозволяється. Вони також повинні укладатися в обмеження за розмірами ручної поклажі.

УДК 349.23

Гарашенко Л.П.,
к.ю.н., доцент,

Київський національний лінгвістичний університет, м. Київ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ТРУДОВОГО ДОГОВОРУ ПРАЦІВНИКІВ ТРАНСПОРТУ

Більшість видів транспортних засобів є джерелами підвищеної небезпеки. Використання транспортних засобів з недотриманням встановлених правил і норм може призвести до тяжких наслідків, як для життя працівників, так і оточуючих людей. У зв'язку з цим, на законодавчому рівні, закріплені підвищені вимоги щодо використання транспортних засобів та особливі вимоги до найманих працівників, оскільки виконання ними трудових обов'язків вимагає посиленої відповідальності і самодисципліни.

Специфіка роботи працівників транспорту відображена в законах України: "Про дорожній рух", "Про транспорт", "Про автомобільний транспорт", "Про міський електричний транспорт", "Про залізничний

транспорт", Кодексі Торговельного мореплавства України, Водному кодексі України, Повітряному кодексі тощо. Крім того, правове регулювання відносин у сфері транспорту, в тому числі трудових відносин працівників транспорту, здійснюється цілою низкою підзаконних нормативно-правових актів, статутами, системою колективних (галузевих) угод та локальних актів. Дослідження законів та підзаконних нормативно-правових актів, пов'язаних з регулюванням функціонування транспорту та трудових відносин працівників цієї сфери, свідчить про відсутність єдиного нормативного акта, розрізненість та багаточисленність нормативних актів, що значно ускладнює їх практичне застосування.

Порядок професійного добору, професійна підготовка працівників, робота яких безпосередньо пов'язана з рухом транспортних засобів, визначається відповідними органами державної влади за видами транспорту. Укладення, зміна та припинення трудового договору з працівниками транспорту регулюється трудовим законодавством України, зокрема Кодексом законів про працю, без конкретизації та без виділення такої окремої категорії, як "працівники транспорту". У структурі вказаного нормативного акта відсутня окрема глава, спеціально присвячена регулюванню укладення, зміни та розірвання трудового договору, трудових відносин працівників транспорту в цілому. Не вирішеним це питання залишається і в проекті Трудового кодексу України, оскільки до книги четвертої, яка присвячена особливостям регулювання трудових відносин за участю окремих категорій працівників не включено, як окрему категорію, працівників транспорту.

У Росії, на відміну від України, окрема глава 51 Трудового кодексу РФ [1] присвячена особливостям регулювання праці працівників транспорту, де відображені особливі вимоги щодо укладення трудового договору працівників транспортної сфери.

Відповідно до законодавства України особливості регулювання праці працівників транспорту стосуються трудового договору, робочого часу, часу відпочинку і дисципліни праці. Особи, які приймаються на роботу, безпосередньо пов'язану з рухом транспортних засобів, повинні пройти: 1) професійний відбір; 2) професійну підготовку; 3) попередній медичний огляд.

Працівники зобов'язані мати спеціальні документи, що підтверджують їх право на професійну діяльність у сфері транспорту – сертифікати (свідчення), дипломи, кваліфікаційні свідоцтва. Так, зокрема, ст. 49 Повітряного кодексу України, встановлює, що особа, яка належить до авіаційного персоналу, має відповідати кваліфікаційним вимогам за

професійною ознакою, станом здоров'я та мати належним чином оформлене свідоцтво згідно з авіаційними правилами України.

Обов'язковою передумовою укладання трудового договору з особами, прийнятими на роботу, безпосередньо пов'язану з рухом транспортних засобів, є проходження працівником обов'язкового попереднього медичного огляду. Порядок проведення медичних оглядів працівників певних категорій встановлений наказом Міністерства охорони здоров'я України від 21 травня 2007 р. №246 [2].

Підставою виникнення трудових відносин між працівником і роботодавцем є трудовий договір. Однак, з деякими категоріями працівників, зокрема з начальниками відділень залізниць укладається контракт (п. 4 Положення про Державну адміністрацію залізничного транспорту, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України) [3].

Підводячи підсумок необхідно зазначити наступне. Правове регулювання трудових відносин працівників транспорту, в тому числі укладення трудового договору, здійснюється розрізненими нормативними актами (окремими нормами), що ускладнює їх застосування. Для укладення трудового договору з працівниками транспорту спеціальними законами встановлено цілий ряд вимог, включаючи проходження медичних оглядів та наявність спеціальних документів. Законодавством України встановлено чіткий перелік працівників, з якими укладається контракт (як особлива форма трудового договору згідно частини 3 статті 21 КЗпП України). Законодавство України, за яким здійснюється регулювання трудових відносин працівників транспорту, потребує систематизації. З метою удосконалення правового регулювання праці працівників транспорту, з урахуванням специфіки транспортної галузі, доцільно закріпити у проекті Трудового кодексу України окрему главу щодо особливостей регулювання праці працівників транспорту.

Література

1. Трудовой кодекс РФ.– [Электронный ресурс].– Режим доступа: <http://base.garant.ru/12125268/>.
2. Наказ Міністерства охорони здоров'я України від 21 травня 2007 р. №246 "Про затвердження Порядку проведення медичних оглядів працівників певних категорій".– [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0846-07>.
3. Постанова Кабінету Міністрів України від 29 лютого 1996 р. № 262 "Про затвердження Положення про Державну адміністрацію залізничного транспорту України".– [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/262-96-п>.

4. Постанова Кабінету Міністрів України від 15 липня 1997 р. № 764 "Про затвердження переліку категорій та посад працівників залізничного транспорту, які працевлаштовуються за контрактною формою трудового договору".– [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/764-97-п>.

УДК 34:656

Грабовська Г.М.,

к.ю.н.,

Національний авіаційний університету, м. Київ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ АВІАЦІЙНОГО ТРАНСПОРТУ

Ефективне функціонування авіаційного транспорту є необхідною умовою становлення України як держави з високим рівнем розвитку. Неодмінним кроком на цьому шляху є відповідне законодавче забезпечення. Тому дослідження правового визначення, положення, основних напрямків та цілей правового регулювання діяльності авіаційного транспорту є доволі актуальним.

Державне регулювання діяльності в галузі авіації та використання повітряного простору України спрямоване на гарантування безпеки авіації, забезпечення інтересів держави, національної безпеки та потреб суспільства і економіки у повітряних перевезеннях та авіаційних роботах.

Процес становлення авіаційної галузі в Україні співпав з кризовими явищами перших років незалежності. Щоб досягти бажаного результату потрібно удосконалити механізми державного регулювання авіаційної галузі і в першу чергу почати з удосконалення галузевої нормативно-правової бази.

Ефективність діяльності вітчизняного авіаційного транспорту значною мірою залежать від дієвості механізмів, які застосовує держава, регулюючи відносини в авіаційній галузі. Особливості саме інституційних передумов регулювання національного процесу авіаційної діяльності визначають роль держави, як основного регулятора, здатного безпосередньо впливати на створення конкурентоздатного середовища на ринку авіаційних перевезень і саме основне, на рівень безпеки в авіації. Враховуючи, що транспортна авіаційна галузь України є невід'ємною складовою світової авіаційної транспортної системи, здатність національних авіаційних компаній конкурувати з іноземними авіаком-